

Ystäväkirje 3, maaliskuu 2021
Arja Halttunen

+79833391361 (WhatsApp)

arjahalttunen@gmail.com

Ulitsa Podgornaja 66, kv. 12
664007 Irkutsk, Russia

Keväinen tervehdys vielä Venäjältä!

Olen Pietarissa odottamassa, että pääsen lähtemään autolla Suomeen. Teiden puolesta voisin jo hyvinkin ajaa kesärenkaillani, mutta en saa vielä autoa talvisäilytyspaikasta Tuutarista. Odotan vielä muutaman lämpimämmän päivän ajan lumen ja jään sulamista pihalta. Olisi ihana päästä palmusunnuntaiksi kotiin. Toiveita on.

Irkutskissa oli viimeinkin helmikuun lopulta lähtien päivälämpötila lähellä -10 astetta, joten saatoin käydä hiihtämässä. Huono talvi tämä oli siinä suhteessa. Vain 7 kertaa pääsin laduille. Tänä talvena hiihtelin vain Angara-joella.

Irkutskin alueen koronatilanne on ollut aika tasainen koko talven, viimeisten viikkojen aikana se on helpottunut. Päivittäisten tartuntojen väheneminen antaa toivoa 2. aallon päättymisestä. Mutta kolmas kai seuraa sitä viimeistään syksyllä.

Olkhonin saarella

Helmikuisena pakkaspäivänä ajoimme Aleksandran ja hänen tyttärensä kanssa 300 km matkan Olkhonin saarelle, Siperian shamanismin keskuspaikkaan. Olimme saaneet kutsun ystäväni siskon luo, joka lupasi esitellä meille saaren nähtävyyksiä. Mantereen puolella tie oli päällystetty ja kuiva, joten matka sujui vauhdilla. Baikalin rantaan päästyämme laskeuduimme jäätielle, jota ajoimme kymmenisen kilometriä saarelle. Saaren erottaa mantereesta kapea salmi, jossa jääpeite on liian ohut. Siksi jäätie kulkee kauempana ja on pitempi. Saarelle päästyämme tie oli pohjustamaton, kunnes pääsimme kivisoratielle, joka kulkee salmen suulta kylille.

Ehdimme Huzhirin kylään parhiksi näkemään muutaman päivän mittaisen tapahtuman päätösjuhlaa. Oli tuulista ja liian kylmää, jotta olisimme kunnolla voineet nauttia ulkona olosta. Kuvattuamme jääveistoksia jatkoimme matkaa naapurikylään. Isäntäpariskuntamme otti meidät ystävällisesti vastaan. Oli miesten päivä, jota juhlistimme isännälle lahjoitetulla täytekakulla. Meillä oli ollut aikomuksena majoittua hotelliin, mutta tapahtumaan saapuneet turistit olivat täyttäneet läheiset majapaikat. Talo oli pieni ja vieressä seisova mökki, johon minä majoituin, vielä pienempi. Mökkiä oli lämmitetty sähkö patterilla muutama päivä, ja sain hyvät unet viileässä mökissä, kun lämmitin vain puolella teholla ja pukeuduin lämpimästi kahden peiton alle.

Ajoimme katsomaan jäätyneitä rantakallioita ja Baikalin kirkkaita jäälohkareita. Saaren rantatöyräät olivat meidän autollamme hankalat ylittää. Muhkuraiset ajourat ja jäätyneet laineet tuppasivat raapimaan auton pohjaa, joten pyysin usein kyytiläisiä poistumaan autosta. Minulle ehdotettiin, että hankkisin maastoauton näihin olosuhteisiin. Mutta se ei ole tarpeen,

sillä tämä saattoi olla ainut kerta, jolloin ajoin Olkhonin saarella talvisaikaan. Jäälohkareet estivät järvellä suoran ajon pisteestä toiseen. Siksi jäätie kiemurteli joskus kaukanakin saaresta. Kuvasimme kirkkaita jäälohkareita ja jäämuodostelmia jyrkillä rantakallioilla. Näimme Pyhän niemen ja saaren pohjoispäässä olevan kallion, johon nojaa luonnon muovaama nainen, vai oliko se sittenkin mies? Oikealta kyljeltä nimittäin se mielestäni näyttää olevan burjaattien kansallispuvussa (degel) kädet puuskassa seisova mies. Jopa saappaiden kippurakärjetkin voi hyvällä tahdolla nähdä maastossa.

Liikkeellä ollessamme pysähdyimme tietyillä palvontapaikoilla, joilla seuralaiseni halusivat heittää kolikon hengille. ”Se on ehdottomasti tehtävä, jotta voisimme matkata ongelmitta”, oli selitys. Minä tietysti kieltäydyin uhraamasta. Vakuutin meidän olevan turvassa, koska Jumala varjelee meitä. Emäntämme sanoi järvelle laskeutuessamme: ”Gospodi, pomilui! Gospodi pomilui! Gospodi pomilui! Spasi i sohrani! Spasi i sohrani! Spasi i sohrani!”, mikä tarkoittaa ”Herra armahda! (3x) Pelasta ja varjele! (3x)” Näin he turvautuvat myös Jumalaan ortodoksien tapaan.

Palattuamme retkeltä valmistimme buuzeja illalliseksi. Mielestäni ne ovat aikaa vieviä ja työläitä valmistaa. Saimme kuitenkin kolmeen pekkaan tunnissa illallisen valmistettua, kun jauheliha-sipulitäyte oli jo valmiina.

Tammikuun kirjeessäni kirjoitin Katjasta, sillä ystäväni Julia oli sanonut, että Aleksandran tyttären nimi on Katja. Nyt sain huomautuksen äidiltään, että ei se ole hänen nimensä. Sain kuulla seuraavan tarinan. Tytölle oli pienenä annettu nimi Katja, mutta kun he kerran menivät tyttären kasvettua aikuiseksi datsaniin (buddhalaistemppeleihin), sanoi lama, että ei hänen nimensä ole Katja. ”Mikä sitten?”, kysyi äitinsä. ”Jumzhana”, vastasi lama. Niinpä tytön nimi oli vaihtunut. Passissa ja muissa dokumenteissa on edelleen nimenä Jekaterina (lyhyesti Katja), mutta normaalielämässä käytetään nimeä Jumzhana.

Kävimme Jumzhanan kanssa laskemassa mäkeä hupenevilla hangilla

Burjaateilla on usein sekä burjatialaisnimi että venäläisnimi. Joskus on niin päin, että pienenä on annettu burjatialaisnimi, mutta helpottaakseen kanssakäymistä venäläisten kanssa he ovat ottaneet käyttöön venäläisnimen.

Lähtöamuna naiset olivat sisään tullessani jo ennen klo 8 taikinanlaittopuuhaassa. Eihän ihmisiä voi lähettää tien päälle ilman perunapiirakoita! Olisin halunnut lähteä matkaan klo 10, mutta piirakat olivat valmiit vasta yhdentoista jälkeen. Joimme vielä lähtöteet ja nautimme piirakoita. Emäntä kävi heittämässä teetä hengille pyytäen näin meille turvallista matkaa. Isäntä puolestaan uhrasi tulen hengelle lohkaisemalla piirakasta palan ja heittämällä sen tuleen. Vaimonsa katsoi parhaaksi selittää minulle, että se on vain traditio. Olin aamulla laulanut heille hengellisen laulun. Lahjoitin vielä luettavaksi Raamatun kertomuksia -kirjan sekä kirjasen Syntien anteeksiantaminen. Isäntä sanoi mielellään lukevansa tällaisia kirjoja. Jumala avatkoon Sanaansa heille.

Paluumatkalla kerroin, että olin nähnyt paljon unia yöllä. Aleksandra kysyi, olivatko ne hyviä vai huonoja unia. ”Hyviä. Minä en koskaan näe huonoja unia. Lapsena ja nuorena näin, mutta en enää”, vastasin. Aleksandraa kiinnosti, miten ne loppuivat. Kerroin hänelle todistukseni siitä, miten toistuvasti näkemäni painajainen ei enää kiusannut minua sen jälkeen, kun sain turvan Jumalassa ja pelot väistyivät.

Olen kuullut ongelmasta, joka suomalaisella on ollut rajalla Venäjän oleskeluluvalla Suomeen palatessa. Korona-aikana saa kuulemma poistua Venäjältä oleskeluluvalla vain kerran pandemian aikana! Luulisi, että se on toisinpäin: että Venäjälle ei saisi tulla kuin kerran pandemian aikana oleskeluluvalla. Voisitko rukoilla rajanylityksen puolesta, jos ehdit saamaan kirjeeni ennen palmusunnuntaita 28.3. On vaarana, että joudun luopumaan oleskeluluvastani, mikä hankaloittaisi työtä. Toisaalta säädökset vaihtelevat pandemian aikana. Nyt voi olla jo toinen tilanne.

”Näin on kirjoitettu. Kristuksen tuli kärsiä kuolema ja kolmantena päivänä nousta kuolleista, ja kaikille kansoille, Jerusalemissa alkaen, on hänen nimessään saarnattava parannusta ja syntien anteeksiantamista.” Luuk. 24:46-47.

Kristus on noussut kuolleista, halleluja! *Hyvää Pääsiäistä!*

T. *Arja*